

ALEKSANDER DUMAS ZVEŠTOBA DO GROBA (LA DAME DE MONSOREAU)

Vojvoda d'Anjou se molče nakloni in vstane ter ponovno nemirno pogleda na zbrane. „Oho!“ si misli torej Chicot. „Zdi se mi potemtakem, da sem doslej samo videl predigro, in da prihaja prava drama šele sedaj!“ Da oskoti vojvoda, mu imenuje de Guise imena vseh prisotnih odličnikov in doda: „Vsi bomo hvaležno sprejeli navodila in ukaze, katere nam bo Vaša kraljeva Visokost izvolila dati!“

Vojvoda d'Anjou je nehote začutil neki ponos. Ta oholi Guise, katerim se nikdar nista mogla, mu torej obljublja pokornost! Vojvoda de Mayenne doda: „Vi ste s svojim rojstvom, s svojo umnostjo in hrabrostjo v naprej določeni, monseigneur, da postanete vodja nas vseh in nam daste vzgled, kako je treba nastopiti proti kraljevim neprijateljem in lažnjivim in škodljivim svetovalcem, o katerih ste popreje govorili.“

„Nič ni bolj enostavno,“ pravi vojvoda v onem vročnem razburjenju, ki pri takih slabotnih ljudeh v odločitvenih trenutkih stopi a mesto hladnokrvne odločnosti in premoščenosti... „ako raste na rodovitnem polju plevel, treba ga izkoreniniti in sežgati. Kralja ne obdajajo prijatelji, ampak dvorjani, ki upropaščajo Francijo in vzbujajo javno vzgledovanje v Franciji in v vsem krščanstvu!“

„To je istina!“ reče vojvoda de Guise z močnim glasom. „Razen tega pa,“ doda kardinal, „sprečavajo ti prijatelji nam, kraljevskim princem, dostop do kralja, čeprav smo mi prvi na vrsti kot njegovi najbližji sorodniki.“ „Da,“ doda še gospod de Mayenne, „ne prestano tudi greše proti dolžnemu spoštovanju za princa, katerega mi najbolj spoštujemo.“

Celo vojvode Anžovskega zardi.

„Do zadnjega je treba uničiti ono prekleto zalego,“ nadaljuje de Mayenne, „katera se pri kralju obogača z našim imetkom, in vsakdo med nami se obvezuje, da bo najmanj po enega med njimi izbrisal izmed živih. Nas je trideset,“ pravi. „Preštejmo se!“

„To je zelo modro govorjeno,“ potrdi vojvoda gospodu de Mayenne. In vi ste svojo zadačo že izpolnili!“

„Ono, kar je že storjeno, ne ne računa!“ odvrne vojvoda de Mayenne.

„Pa vseeno nam morate dopustiti, Visokost,“ prav Entranques, „jaz prevzamem Quélusa!“

„A jaz Maugirons!“ de Livarot.

„A jaz Schomberga!“ se oglasi Ribeirac.

„Dobro, dobro!“ se nasmehe vojvoda. „Jaz pa imam svojega srčnega Bussyja ki bo tudi še koga prevzel!“

„Pa mi, pa mi?“ klikajo drugi člani lige in stopajo naprej. Gospod de Monsoreau jih zadrži. „Aha,“ si pravi Chicot, „sedaj pride še vrhovni dvorski lovec in bo zahteval svoj del dvorskega love!“ Chicot se je motil. „Gospoda,“ pravi Monsoreau, „potreben nam je molk. Odlični možje smo in nočemo niti med seboj odkrito govoriti! Razumni smo in tratimo čas z otročarijami! Vstanimo, gospoda moja, in pokažimo nekaj več srčnosti! Ni govora toliko o milijcih Henrikovih, pa tudi ne o težavah, ki so nam na potu, če se hočemo približati njegovi osebi. Kar nam je vsem na srcu, to je kraljestvo, monseigneur, kraljestvo samo, ki nam pritiče in ki ni dosegljivo francoskemu plemstvu, to so litanije, despotizem impotenca in orgije, razsipnost za svečanosti, katerim se smeje vsa Evropa, to je skopuštvu v vseh drugih državnih zadevah, zlasti pa, kar se tiče vojske in umetnosti. To ni neznanje, to je slabost.“

Mrtva tišina je nastala po teh besedah vrhovnega dvorskega loveca. Dojem je bil toliko globlji, ker si je na tistem vsakdo priznaval, da je grof samo na glas izrekel, kar si je vsakdo mislil, pa si ni nikdo upal prvi povedati, tako da je vsakdo zadržel, kakor da sliši svoj lastni odmev.

Gospod Monsoreau je dobro vedel, da izhaja ta molk iz čezmernega odobravanja in je nadaljeval:

„Kako da naj živimo pod lenim, nesposobnim in menda ne docela normalnim kraljem še dalje, ko vsi drugi narodi pridobivajo slavo in bogastvo? Samo mi spimo, gospoda moja, in oprostite mi, da izražam to v prisotnosti velikega kneza, ki me bo morda ukoril radi moje smelosti, ali treba je povedati, gospoda moja: Ze štiri leta nam ne vlada kralj, ampak menih.“

Sedaj se oglasi viharo navdušenje, da so zopet zatrepetale šipe kapelice, in nikdo ne bi spoznal v teh razgrajanih hladne zarotnike od malo popreje.

„Doli, Valois!“ se oglase glasovi in vzkliki, „doli brat Henrik! Naša vrhovna glava naj bo plemenit knez, viteški kralj, tiran magari, ali ne sluga halje!“

„Gospoda, brajše moji!“ kliče vojvoda d'Anjou, „Zaklinjam vas,“ pravi licerno, „odpustite mojemu bratu, ki je sam prevaren! Nadejamo se, da bo upošteval naše modre nasvete in da ga bo delotvorna podpora lige privedla na pravo pot!“

„Sikaj, kača, siči!“ zamrmra Chicot.

„Monseigneur,“ spregovori sedaj vojvoda de Guise, „Vaša Visokost je morda prekmalu spoznala pravo mišljenje najiskrenejših in najodličnejših članov lige. Tu ne gre toliko za ligo proti Berncu, krivovercu in nasprotniku, patronu trmoglavih. Tukaj gre za zaroto plemstva proti kralju samemu, ki je izdal državo in plemstvo. Ne gre toliko za cerkev, ki je sama dovolj močna, da se vzdrži. Francosko plemstvo je bilo predolgo stiskano, zatirano, odpravljanje, poniževanje, predolgo smo zvezo v skrbi za vašo častito rodbino zadrževali, da ni videla pravega nasprotnika. Sedaj vam je vse odkrito, monseigneur, in pred seboj vidite pravi cilj lige kajti vse drugo, kar ste čuli doslej, je bil samo uvod.“

„Kaj hočete s tem reči?“ vprašuje razburjen vojvoda, ki je kar trepetal častihlepnosti.

„Monseigneur,“ nadaljuje vojvoda de Guise, „danes si hočemo izbrati voditelja, ki bo zbral pod svojo zastavo celokupno plemstvo Francije. Tako je bilo tudi pri starih Frankih, ki so si izbrali svojega vodjo in ga mazili.“

Vsa srca utripnejo močneje, a nobeno tako jako, kakor vojvode Anžovskega. Vseeno ostane nem in nepremičen, le iznova ga izdaja njegovo bledilo.

„Gospoda,“ nadaljuje vojvoda de Guise, vzame s sosednjega stolca neki precej težki predmet in ga dvigne v zrak, „gospoda moja, to je dar, ki ga v imenu vsega francoskega plemstva poklanjam Vaši kraljevski Visokosti!“

„Krena!“ klikne vojvoda Anžovinski in se z naporom vzdrži na nogah.

„Živel, Franjo III!“ vzklikajo vsi tako močno, da stekla v oknih kar zazvenče, obenem pa so potegnili plemiči svoje meče in jih drže v zrak.

„Meni?“ zajeclja vojvoda vesolja in častihlepnja, „meni? To ni mogoče! Moj brat še živi! Moj brat je maziljen!“

Sprejme se takoj spreten in pošten trgovski sotrudnik

dober detalist, pri večji specerijski trgovini
v Ljubljani. — Pismene ponudbe na upravo
„Jutra“ pod šifro „Detalst“. 36/a

Krompir kifeličar in vsako divjačino kupa

IVAN FEUER, Zagreb, Trg I br. II.
Interurbanski telefon 23-45.
Razpošilja pitane goske po 36 Din za kg.

Državne trašarine

Za priročno uporabo
priredil M. Kostanjevec
Cena 10 Din s poštni-
no 11 Din. Knjiga se
naroča pri
Tiskovni zadrugi
Ljubljana

Živo perutnino

kupuje stalno v vsaki množini, in sicer:
pohance, kure za peči, kure in purane,
ter jo plačuje po najboljših dnevni cenah

E. VAJDA

Čakovec (Medijmurje).

Telefon 59, 3, 4.

11/a

Zahtevajte

v kavarnah, javnih
lokalih, gostilnah in
brivnicah

„JUTRO“

ŽIVČNO SLABOST!

bledica, slabokrvnost, pomanjkanje energije, pe-
šanje telesnih moči odstrani hitro „NEOSRATO-
SIN“. — Cena zavitka 60 Din. — Razpošilja ga,
če se pošlje znesek v naprej (v pisnu) in 15 Din za
pošiljalne stroške, družba:

Gesellschaft für chemische und metallurgische Industrie m. b. H.
WIEN XIII/2, Wagramergasse 5.

Lepo posestvo

obstoječe iz 6 orazov gozda, 12 orazov travnikov in njiv,
lepo zidana hiša s opeko krita, bled za živino in bled
za svinje, se zaradi odpovedane proda. 44/a
Vprašanja na naslov: Mihael Solbitz, trgovec,
Sv. Jakob, pošta Sv. Jurij ob Južni železnici.

Potrži od globoke žalosti naznanjamo
vsem sorodnikom, prijateljem in znancem
tužno vest, da je dne 7. t. m. ob 9. uri do-
polne preminul naš dragi brat, stric, gospod

FRAN PERDAN

lastnik zavoda za plakatiranje.

Pogreb dragga pokojnika bo v petek,
dne 9. t. m. ob 2. uri popoldne iz hiše za-
losti, Gosposka ulica št. 3, na pokopališče k
Sv. Križu.

Svete maše zadušnice se bodo brale v
stolni cerkvi sv. Nikolaja.

V Ljubljani, dne 7. januarja 1925.

ZALUJOČI OSTALI.

ZAHVALA.

Ob priliki pretežke izgube gospoda

IVANA PEZDIČA

finančnega tajnika

se zahvalujemo vsem za počrtovano iskano pomoč in posrečeno na Begunščici
in za sodelstvo na njegovi zadnji poti.

Osebito se zahvalujemo domačinom iz Begunj, orožniški postaji
istotam in članom podružnice SPD iz Radovljice in Jesenice za njih
neumorni in z življenjsko nevarnostjo spopeti trud, da izsledijo truplo
tragično preminulega. Nadalje se zahvalujemo Begunjscem za zadnji
plan oski po-drav in za zelnje, nastirano na gori Begunjsčici in pokop-
njeno blag-pokojujku. Iskrena hvala vsem, ki so nas t. latini ob pre-
bri ki izgubi ustne in pisne pomoči ter položili cvetje na krsto
večno suva ožega. Najsrčnejša hvala za zadnji sprenstvo na kranjsko
pokopališče mnogobrojnemu občinstvu, med njim osebito g. delegatu
ministra finance dr. Karlu Savniku, gg. zastopnikom delegacije mini-
stra f. nanc. finančnega okrajnega ravnanstva v Ljubljani in osred-
njega odbora SPD. Zahvalujemo se nadalje gg. zastopnikom državnih
oblasti, državnih uradov in društev v Kranju, osobito poveljniku zboru
tamo-nje „Citralnice“ za ganiive žalostinke.

Se enkrat najlepša hvala vsem!

V KRANJU, dne 6. januarja 1925.

44/a

Zalujoci ostali.

Išče se izvežban

38/a

elektromonter

državljan SIHS.

Ponudbe z izpričevali in navedbo prejemkov
je vložiti do 20. januarja 1925. na
župan-tvo trga Borja Radgona.

Zahvala.

40/a

Presrečna zahvala vsem, ki so ob
boleznih in smrti našega dobrega strica,
oziroma starega strica, gospoda

Jakoba Hrena

sočustvovali z nami in dragega pokoj-
nika spremili na njegovi zadnji poti
ali mu poklonili cvetje.

V Ljubljani, 6. januarja 1925.

ZALUJOČI OSTALI.

Naročite takoj

Ljubljanski Zvon za leto 1925!

V novem letniku bo izhajal vse leto
široko zasnovani in zelo zanimivi roman

Šentpeter.

II. DEL.

Daljnje romane se godi v polpretekli dobi v ljubljanskem šentpeterskem
predmestju ter je prepleteno z zgodovinskimi dogodki one dobe.
Prvi del romana je že splošno priznanje.

Poleg „Sentpetra“ izide še roman

Suženj demona,

celo vrsto novel in esejev

Ljubljanski Zvon, ki izhaja mesečno, velja vsa leto s poštnino vred
Din 120— (za inozemstvo Din 140—), polletno Din 60—, se naroča
pri Tiskovni zadrugi v Ljubljani, Prešernova ulica, nasproti glavne pošte